

Tekst 5

M. Luther: Fortale til Paulus' brev til Romerne

I: A. Sørensen: Om Kristendommen, 1995 s. 46.

Om synden

Synd kaldes i skriften ikke blot den håndgribelige gerning, men alle de motiver, der rører sig i hjertets dyb og fører til den udvortes handling. At begå synd betyder altså, at mennesket helt er faldet i synd og lever deri. Thi der udføres ikke nogen syndig handling, uden at mennesket er med deri med legeme og sjæl. Og frem for alt ser skriften ind i hjertet på al syndens rod og udspring, nemlig vantroen i hjertets dyb. Altså: Ligesom troen alene gør retfærdig og vender vor ånd og vor lyst til gode handlinger, således er det alene vantroen, der vækker vort kød og vor lyst til onde handlinger, således som det skete med Adam og Eva i Paradiset (1. Mos. 3)

Derfor kalder Kristus alene vantroen for synd (...) inden de gode eller de onde gerninger kommer til udførelse som gode eller onde frugter, må der i hjertet findes tro eller vantro, som er al synds rod, saft og kraftkilde, hvad der i skriften derfor også kaldes slangens hoved og den gamle drages hoved, som (...) Kristus, skal søndertræde, således som det blev lovet Adam.

Mellem nåde og gave er der den forskel, at nåde egentlig betyder Guds yndest eller gunst, som han nærer for os, og som bevæger ham til at sende os Kristus og indgyde os helligånden med dens gaver. (...) Selv om nu gaverne og ånden daglig forøges i os og endnu ikke er fuldkomne, så at der endnu er onde lyster og synd tilbage i os, som strider mod ånden, (...) så udretter nåden dog så meget, at vi bliver regnet for helt og fuldt retfærdiggjorte for Gud. Thi hans nåde deles og udstykkes ikke sådan som gaverne; men den bringer os helt og holdent under hans yndest for Kristi skyld, der taler vor sag som vor formidler - og fordi åndens gaver er begyndt at virke i os.